

Marad

Két éve van itt, de minden nap új volt számára és szokatlan. Akár az első vasárnapon, amikor a Kálvária dombon leguggolt a földre, amit felvett, ujjai között morzsolgatta, érezte, hogy zsíros és tapad. Sohasem látott még ilyen színt, elbűvölve nézte, mennyire könnyed, de mégis súlya van, és milyen fekete. Ha egyszer hazamegy innen, visz magával emlékebe egy félfonnyit. Ha egyszer hazajut.

Virágzik a mandula, megelőzve a többi gyümölcsfát. Csenevész fa volt, egyszer már kiszáradt, ki akarták vágni, de az egyik gyerek annyira megszerette a kis mandulafát, hogy kikönyörögte, várjanak még egy évet. Vártak, és kihajtott a fa, zöld levelei égtek a késő tavaszi hóban. Sebestyén az arcán érezte a hűvös, fagyos szél legyintését, meg-megborzongott, fázni kezdett, sütött a nap, de nem volt ereje. Nemsokára húsvét, locsolni fog menni, elvárják tőle, mint idegentől, hogy a falu szokásait tiszteletben tartsa. A templomban is figyelték minden mozdulatát, csak később enyhültek meg, amikor bevallotta, nem katolikus, nyakas kálomista, tiszteletből vett részt a miséken, énekelt a karral. A faluban két templom volt, külön a felsőszékieknek, külön az alsószékieknek.

Meddig marad itt, kérdezték a lányos anyukák, mosolygott, nem tudom, válaszolta. Nem árulta el, hogy ideérkezése napján fejében többször megfordult, visszamegy a kálomista Rómába. Nem ment. Barátnője viszont menni akart. Nem menekülök, mondta Elza, szeretlek, de itt élni lehetetlen, panaszkolta, minden mozdulatát lesik, sokat olvas, hányják időnként a szemére, bár itt, a faluban született, a domb alján, alsószéken, ahol a víz gyakran mindent magával visz. A felsőszékiek a patak fölött éltek, közel a kaszálókhoz, a karámokhoz. Sebestyén megértette a lányt, nem akarta magához kötni. Inkább nem szólt egy szót sem, csak bólogatott, hümmögött. Elza sírt, őt senki sem érti meg, ő, Sebestyén sem, akiben mindig bízott, abban is, hogy együtt mennek el innen. Ez az innen mást jelentett már a férfinak, mint amikor idejött. Idővel, maga sem értette, hogyan, beleszerelmesedett a dombokba, a távoli hegyekbe, a hősipkákba, a reggeli hűvös levegőbe, a gyaloglásba, az idő lassú folyásába, a változó emberi arcokba, a tehetetlenségbe, hogy a dombok és hegyek, a régi és az új, de vakolatlan házak a helyükön maradnak, akár fúj a szél, akár csendes a horizont, nem változik a szélirány, a nap akkor megy le, miként szokott, se előbb, se később.

Nagypéntek volt, mindenki a húsvétra készült. Az osztatlan iskola is zárva volt, tanítási szünet miatt. Maradj, ha akarsz, búcsúzott el egy éve Elza, hangjában picinyke gúnyt lehetett érezni, de Sebestyén nem mutatta, hogy zavarná a hang éle. Önszántából van itt, ezt mindenki tudta, még Elza is. A férfi felfelé kaptatott a dombon a Kálváriához. Kimelegedett, mire felért. Szél se fúj, a gesztenyék hószínű gyertyái égtek. Nem emlékezett ilyen fényes áprilisi napra. Igaz, csak huszonöt éves múlt. Nem gondolt rá, hány évet is fog élni. Sokat. Anyai nagyapja nyolcvan múlt. Apai nagyanyja nyolcvankettő. A gének számítanak. A tisztáshoz ért. A férfinak célja volt, ő maga rendelkezett, már várták.

Mielőtt bármit tett volna, ujjai közé vette, morzsolgatta, zsíros és tapad, állapította meg sokadszorra. Nyírni kezdte a széken ülő lány haját, a fekete tincsek egymás után hulltak a földre. Antónia sírt, szipogva tette. A nullásgép nem hagyott egyetlen szál haját sem. A vékonyka, zöldszemű lány tar feje világított, mint a hold. A serkék a krezolum purumtól pusztulnak el, szólalt meg a férfi, aki csak tar fejeket látott maga körül. Talán egy tucatnyian lehettek. Két család. Újak. A fekete hajcsomókat összegyűjtötték és elégették. Fürdés után a fiúk és lányok, a felnőttek zsákruhát kaptak, sorba kellett állniuk, fejüket fehér porral szórták be. A fénylő koponyák látványától Sebestyén nem szabadulhatott. Álmában testén érezte a zsák durva szövetét, csak forgolódott. Régebben meg akart szökni, de nem volt mersze. Önkéntesnek állt, és amíg dolga van itt, nem fog szökni. Marad. Tavaszi anizsz Elzának.

Cukrozott só

Térbe foglalt gömb. Földnek hívják. Fene nagy és olyan szűk, mint egy hegyszoros, átjárhatatlan. Vívódunk vele. Szerelem csütörtök, dob szerda. Délre tart az élet. Toscanába. Stoppolunk és vonatozunk. Már lehet. Egy éve még nem. A lány térd alatti szoknyát hord, leplezve enyhén görbülő, vékony lábait. Gyorsan tanult meg járni, észjárása is szokatlan. Szereti a cukrozott narancshéjat, a finom illatot. Két hete találta ki, irány Olaszország. Egy hónapja még Kasselba akart utazni. Imádom, hogy ennyire kreatív és határozott. Imádom

Firenzét is. Tapival gyerekkorunkban egy faluban nyaraltunk, Zebegényben. Anyja folyton sopánkodott, miket nem csinál ez a lány, ez a Tapi, megint beugrott a vízbe, úgy kellett kimenteni. Apját Tapasztó Jánosnak hívták. Tapi, Tapi, Tapi, hallom most is.

Ösztönösen megrándulok az érintésnél. Valaki áll mögöttem. Mellém ül. Tapi az. Egy pohár vörösbort kérek. A legdrágábbat. Szita, szita, péntek. Narancshéj és áztatóvíz. Az utóbbit cserélni kell, naponta legalább egyszer. Megyünk Toscanába, kérdezi Tapi. Bólintok, de közben az jár a fejemben, miért kérdez rá valamire, amiben már megegyeztünk. Gyanúm támad, de nincs sem formája, sem iránya. Alaktalan. Stoppolunk és vonatozunk. Szerelem, csütörtök.

Megcsillan ujján a gyűrű. Apró foglalatban zafír. Károlytól kaptam, el akar venni feleségül, én meg igent mondtam, adja tudtomra gyorsan. Babszerda. Te is ismered, fölötted járt kettővel. Fogorvos lesz. Meghülyítette anyámat, mondtam is Károlynak, neked őt kellene elvinned és nem engem. Anyám csak nevetett, miket gondolok én. Veled olyan jó, Vergekóla, mindent meg lehet beszélni. Senkihez sem vagyok olyan őszinte, mint hozzád, és kézfejét kézfejemre teszi. Varázsolnék. Szita, szita, péntek. Bent maradt a macska. Leszakadt a pajta. Cukrozott narancshéjat hoz a pincér, citromfagyival.

Állunk az Arno fölött, az Aranyhídon. Miénk a világ. Dávid csak másolat, hiába olyan magas. Bárkinek becsavarná az égőjét, nevet fel Kisfüles. Egyenes a lába. Az Il Giardino di Barbanóban a pizzájára előbb sót, majd cukrot szór.

Húsz éve nem láttam Tapit. Nincs már Kinizsi sör. Heinekent iszom, piros csillaggal. Elgondolom, hogy megint fekete szoknyában jön, lábai enyhén görbültek és súlyosak, az asszony rám nevet. Senkihez sem vagyok olyan őszinte, mint hozzád. Mögöttem áll, és ösztönösen megrándul a vállam az érintésétől. Az élet délre tart? – kérdezi váratlanul. Megyünk Toscanába? Szita, szita, péntek, szerelem csütörtök, dob szerda.